

- „Та свой-тѣ длѣжность прѣзрѣ, на рѣши,
„Само мой-тѣ любовь да извѣрши.
„Като мъртавъ на крыло ми лѣгна
„И свой-тѣ регѣлъ прѣневрѣгна!
„О! азъ вѣдна, чести непристѣйна,
„И за всѣко страданѣ достѣйна!
„Никъкъ неможѣхъ въ себе да дѣпрѣ
„И страсть-тѣ на мой-то сѣрдце да вѣспрѣ.
„Той сѣ послѣ катѣ отъ мъртавъ тѣргна,
„И изъ мой-ты нарѣчѣ изтѣргна;
„Менъ за гѣрли, и зема ма бѣржи,
„Та сѣ менъ пѣта по войскѣ продѣлжи.
„Мы отъ тамо пакъ заедно пѣидемъ
„И въ долины исты тѣка дѣидемъ,
„Па подъ този растъ зеленъ мы стѣнемъ,
„И отъ тѣкъ сѣ свѣтѣмъ ахъ! растѣнемъ.
„Азъ сѣ назадъ у Брасонъ поврѣтъ,
Кочѣлаша намиръ и плѣтъ.
„Тамъ отъ него писмо всегда чѣкахъ,
„Сѣрдце-то си горко ахъ! исплѣкахъ.
„Изъ катѣ малко врѣма по тѣй мѣна,
„Жалостенъ гласъ чѣхъ азъ отъ двамѣна,
„Че сѣ страшна баталѣ водѣла,
„И войска-сѣ жестоко избѣла.
„Почнахъ въ себе сирота да мыслижъ.
„Даль е и Орестанъ былъ? да чѣслижъ.
„Въ тѣй врѣма, кога вѣчь отчѣмѣвахъ,
„Писмѣ отъ него прѣмъхъ и сѣ зарѣдѣвахъ,
„За кое-то мыслихъ, не ще сѣгрѣши,
„Менъ да развесели и утѣши.